

Een lugubere bosrit over Terschelling

Meer dan 20 duizend mensen bezochten dit weekend het Oerol Festival op Terschelling. Er moest verkoelingsapparatuur komen voor voorstellingen in hete loodsen en tenten.

Door KESTER FRERIKS

TERSCHELLING, 18 JUNI. Bijna iedereen had zijn boottocht online gereserveerd bij Rederij Doeksen. Dus waren er dit weekend nauwelijks wachttijden in de haven van Harlingen – een unicum in de festivalgeschiedenis. Ook bij de kassa waren minder wachtrijen omdat tweederde van honderdduizend kaartjes al via internet was verkocht. De vlotte gang van zaken is het gevolg van een strakkere leiding van het festival.

Zoals gewoonlijk wapperen muziek, straattheater, literair toneel en beeldende kunst waaieren uit tot in de verste hoeken van het eiland. Tussen de bomen verzorgt zanger Spinvis een poëtisch programma met gitaren en banjo. Cabaretière Pauline Cornelisse laat met *View-o-Rama*, in een huifkar op een midgetgolfterrein, zien dat de bom nog steeds dreigt te vallen.

De grens tussen theater en werkelijkheid vervloekt – overall. Een groep mensen staat op een bus te wachten. Voorin, naast de chauffeur, zit een jongetje dat ons onbewogen aankijkt. Op zijn gezag doorkruist de bus het eiland, tot voetgeroffel klinkt op het dak. Kinderen hebben ons, volwassen passagiers, ontvoerd. Ze sluipen door de bus en kijken iedereen doordringend in de ogen, alsof zij echte gijzelnemers zijn. In het bos begint een dooltocht die allen angstig volbrengen. Een van de passagiers zingt een liedje, maar anderen manen haar tot stilte: bij ervaringstoneel als dit heeft elke toeschouwer zijn eigen fantasie.

De voorstelling heet *Wasteland* en is gemaakt door Alexandra Broeder met scholieren van het eiland. Een blond meisje fluistert: „Het komt wel goed”. Maar intussen is de bus overgeleverd aan een eng spel, waarin de kindacteurs zorgen voor subtiele horror. Scholiere Nienke Zorgdager zegt na afloop geruststellend: „Jullie weten toch dat het maar toneel is?” Maar tijdens de rit en in het bos wilden we dat niet weten.

Voor regisseur Alexandra Broeder komt *Wasteland* voort uit het „pijnlijke besef dat mijn eigen kindertijd voorgoed voorbij is”, zoals ze toelicht. „Daarom maak ik altijd voorstellingen met kinderen. In hun spel fascineert me de combinatie van drama en onbevangenheid.”

Enkele voorstellingen op Oerol spelen in loodsen en tenten, waar

de temperatuur hoog stijgt. Met spoed moest gisteren verkoelingsapparatuur worden aangeleverd. De loodsen op het gloednieuwe industrieterrein zijn lelijke locaties, maar voorstellingen hebben er de ruimte. In *Tsi Tsi Tsigane* door het Djordji Ferari Orkestar rijdt een gangsterwagen de speelvloer op, waar zigeuners melancholiek musiceren. Balkanbeat zorgt voor een tragische atmosfeer.

De dansgroep Club Guy & Roni, vaste gast op het festival, brengt met *The Language of Walls* een verpletterende voorstelling, waarin de ervaring van ruimte die zo bij het festival hoort teniet wordt gedaan. Twee danseressen zijn met hun lange, zwarte haren in elkaar verstrengeld en proberen zich te bevrijden. Vergroeid voeren ze een dans uit, als een tweeling die zich los wil scheuren.

Achter de schermen is choreograaf Guy Weizman bedenker van dit tomeloze dansspel, op de Bühne is het drummer Elad Cohen die het tempo aangeeft en de dans opjaagt. Weizman durft ook anti-esthetiek aan, met staccatobewegingen op de grens van vallen en staan. Deze vorm van theater en dans in alle verscheidenheid is ondenkbaar buiten Terschelling.

▶ Oerol 2007 t/m 24/6. Voor een dagelijks Oerol-video-verslag door Joyoe Roodnat: www.nrc.nl/cultuurblog

